

[Anne Birgitte Lundholt]

første til at beklage, at det har været nødvendigt, at en sag som denne her havner i folketingsalen, for de problemer, der er i sagen, burde have været løst ved forhandlinger finanslovparterne imellem. Nu er vi her imidlertid, og jeg skal i min ordførertale hovedsagelig beskæftige mig med det ene af de tre punkter, vi nævner i forslaget, nemlig overholdelsen af finanslovaftalen. Andre ordførere fra forslagsstillerkredsen vil givet dække de øvrige punkter. Det var glædeligt, at vi kunne afslutte sidste kalenderår med at vedtage en finanslov, der var udtryk for et forlig mellem seks partier. Et forlig kan nødvendigvis ikke være en 100 pct.s opfyldelse af ens ønsker, og der kan være ting i forliget, nogle partier synes bedre om end andre. Det er klart. Men det er også klart, at forliget er udtryk for en afbalanceret holdning, som alle partier forventer overholdes loyalt.

Det har i flere år været klart, at styringsinstrumenter som lønsumsrammer og budgetrammer har været centrale dele af finanslovsforligene. Lønsumsrammerne har været effektive redskaber til at fastholde målene. Der har i de forløbne år og også i 1992, som finansministeren nævner, været flere tilfælde, hvor netop lønsumsrammerne har været genstand for debat forligsparterne imellem. I 1992, da de samme partier stod bag finansloven, var der flere tilfælde, hvor netop lønsumsrammerne blev betragtet som en særskilt del af finansloven også af partier, der i dag sidder i regering.

Det Konservative Folkeparti har ikke opfattet, at de seks partier bag finansloven ændrede signaler i den retning under sidste forligsdrøftelse. Tværtimod har alle parter været klar over, at det instrument blev anvendt til at tjekke forligets overholdelse af både regeringspartier og partier uden for regeringen, som i dag er regeringspartier.

Vi er klar over, at det ikke altid har været Socialdemokratiets livret, hverken lønsumsrammerne eller for den sags skyld den stramme styring. Men det har nu engang været en del af forliget. Derfor er det naturligvis trist, at det skal kaldes pinligt, at dette aktstykke skal diskuteres, fordi det på helt fundamental vis er en overtrædelse af finanslovaftalen.

Jeg skal gøre opmærksom på, at vi naturligvis kun taler om de egentlige nyansættelser af embedsmænd i ministerierne. Stigningen i mi-

nistervederlag kan naturligvis holdes uden for lønsumsrammerne, ligesom der også, hvis vi havde siddet roligt og forhandlet om det, kunne være enkelte andre begrundelser for forhøjelser, f.eks. til ministerchauffører og andre, som hænger sammen med regeringens størrelse. Det er i sidste ende udelukkende et spørgsmål mellem statsministeren og hans vælgere.

Det, vi opponerer imod, er den stigning, der generelt set er i antallet af embedsmænd. Det Konservative Folkeparti har prøvet, om denne sag kunne ordnes i forligskredsen. Beskeden var, at vi kunne godt få et møde, men der kunne ikke flyttes et komma.

Vi fik mødet, men jeg mødte ingen vilje til at drøfte disse sager. Senere kunne jeg konstatere, at det formentlig skyldtes, at aktstykket allerede dagen før var fremsendt til Finansudvalget. Det skal siges, at vores anmodning fremkom få timer efter, at vi havde modtaget det meget omfangsrige, flere hundrede sider store aktstykke, og mødet blev afholdt inden deadline for aflevering af aktstykker til Finansudvalget til efterfølgende mødedag.

Det er den form for behandling af forligspartier, der giver anledning til rynkede bryn og nervøsitet for fremtidige sager. Jeg håber inderligt, at den form for forhandling ikke er den, der vil vise sig fremover.

Vi skal som sagt fremhæve, at lønsumsrammerne er en del af finanslovsforliget. Vi havde håbet på, at denne sag kunne afklares mellem finanslovsparterne, uden at den behøvede at blive trukket ned i salen. Men vi har måttet konstatere, at det mødte vi ingen vilje til. Her var kun én vej fremad, og det var den tekst, der blev udleveret til os, og som blev forhandlet efter, at den var sendt til Finansudvalget.

Det er den type behandling, der gør, at vi er her i dag. Jeg håber, at det bliver sidste gang i det her finansår, vi skal have en sådan sag.

Formanden:

Jeg vil benytte lejligheden, nu da jeg har ordet, til at gøre opmærksom på, at de sidste to punkter på dagsordenen, 16 og 17, efter ønske udgår af dagsordenen.

Det er lidt usædvanligt at sige det midtvejs, men det er nok alligevel hensigtsmæssigt.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Jeg føler behov for allerede nu efter fru An-